Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверъ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатаний вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 209. | Нинѣ: гр. Евменія п. | Завтра: рим. Єронима 1 Жовт. | Пятниця 30 (18) вересня 1892. | Вcovered сонця 6 г. 0 м.; заходъ 5 г. 39 м. Баром. 767 терм. + 24·8° + 11·3°. | Рôкъ II.

Соймъ краєвый.

Сесія соймова закôнчила ся вчера а Є. Ексц. п. Намѣстникъ заявивъ, що въ наслѣдокъ найвысшого уповажненя вôдрочує сесію на часъ неозначеный. На вчерашнôмъ засѣданю ухвалено въ поименнôмъ голосованю 84 голосами противъ 39 конверсію довгôвъ краєвыхъ. — Въ слѣдуючôмъ подаемо дальшій хôдъ нарадъ соймовыхъ.

7. Засѣдане зъ дня 27 вересня 1892.

По вôдчитаню спису петицій, котрыхъ вплынуло 279, промавлявъ пос. Ленартовичь за петиціею громады Дубки въ повѣтѣ городеньскôмъ о запомогу для погорѣльцѣвъ. Пос. Антоневичь хотѣвъ интерпелювати Выдѣлъ краєвый въ справѣ реставраціѣ церкви въ Галичи, але маршалокъ звернувъ єго увагу на то, що интерпеляція мусить бути подана на письмѣ.

Концесіи мытовй удѣлено на 5 лѣтъ: громадѣ Сѣлець вôдъ мосту на Ратѣ; громадѣ Добровляны вôдъ перевозу на Ломници; обшарови двôрскому въ Зазулинцяхъ вôдъ перевозу на Днѣстрѣ; Радѣ повѣтовôй въ Сяноку на дорозѣ Римановъ-Гачѣвъ; Радѣ повѣтовôй въ Рудкахъ на дорозѣ Комарно Городокъ и т. д. Ухвалено звѣстне вже внесене пос. В. Козловского въ справѣ ветерінарійно-поліційныхъ зарядженъ зъ причины заношеня заразы на худобу зъ Россіѣ и Румуніѣ.

Пос. Людвикъ Водзицкій ставивъ наглячe внесене, щобы Соймъ запротестувавъ противъ выреченя предсѣдателя трибуналу въ буковиньскôмъ процесѣ дефравдаційнôмъ у Вѣдни, оскорбляючого урядниковъ въ Галичинѣ. Соймъ ухваливъ однодушно.

Зъ порядку дневного наступило внесене комісіѣ буджетовои що до додатку краєвого и конверсіѣ довгу индемнізаційного. Додатокъ ухвалено въ высотѣ 39 кр вôдъ риньского. Що до конверсіѣ, то були два внесеня: большость комісіѣ вносила, щобы Выдѣлъ краєвый не сплаченй доси облігі довжнй фондôвъ индемнізаційныхъ сплативъ въ однôмъ речинци въ 1893 р. и затягнувъ на то позычку, яка покаже ся потрѣбною для узысканя готовки 26,925.000 зр. Позычка мае бути затягнена на 4 прц. въ облігаціяхъ краєвыхъ зъ 50-лѣтнымъ речинцемъ амортизаційнымъ. Меншость комісіѣ (Хшановскій, Абрагамовичь, Заґурскій) предкладала: 1) Соймъ вôдкладае до дальшои сесіѣ въ сѣчни 1893 р. залагодженe предложеня Выдѣлу краєвого въ справѣ сталого управильненя вôдносинъ скарбу краєвого; 2) для покрытя недобору въ буджетѣ на 1893 р. уповажняе Соймъ Выдѣлъ краєвый затягнути позычку 1,450.000 зр. зъ короткимъ речинцемъ сплаты и на 4 прц.

Въ справѣ конверсіи промавляли на сѣмъ засѣданю; Є. Ексц. Дунаєвскій и Чижевичъ—ва, Хшановскій, Климъ Дѣдушицкій, В. Дѣдушицкій и Гнѣвньскій — противъ конверсіѣ. — Пôдъ конець засѣданя поставивъ пос. Антоневичь интерпеляцію въ справѣ реставраціѣ церкви въ Галичи.

Зъ рускихъ товариствъ.

На засѣданю выдѣлу Рускои Бурсы Стрыйскои въ дня 21 вересня с. р. надѣлени зôстали слѣдуючй ученики рôчными запомогами стіпендійными зъ фондôвъ бурсовыхъ: 1. Ив. Горуцкій, сынъ учителя сѣльского, ученикъ I кл., 25 зр. 2. Ал. Луцѣвъ, сынъ зарôбника при зелѣзници стрыйской, уч. I кл., 25 зр. 3. Ив. Ґаранъ, сынъ зарôбника при зелѣзници стрыйской, уч. II кл., 25 зр. 4. Ник. Кравцѣвъ, сына селянина зъ Струтина нижного, уч. II кл., 30 зр. 5. Мих. Куриловъ, сирота по селянинѣ зъ Тейсарова, уч. II. кл., 30 зр. 6. Алекс. Кухарь, сынъ селянина зъ Лисятичь, уч. II кл, 30 зр. 7. Пав. Чуплякъ, сынъ селянина зъ Добрянъ, уч. II кл., 30 зр. 8. Анд. Дубицкій, сынъ селянина зъ Добрянъ, уч. III кл., 40 зр. 9. Вас. Павула, сынъ селянина зъ Грабôвця, уч. IV кл., 30 зр. 10. Вол. Дутка, сирота по селянинѣ, уч. VI кл., 50 зр. 11. Мих. Ивановичь, сынъ коваля зъ Рожнѣтова, 50 зр. Разомъ на повысшу цѣль жертвовано 365 зр. Запомоги сй выплачують ся мѣсячными ратами зъ долу, а надѣленй ними ученики приняли симъ на себе моральный обовязокъ—удѣлювати слабшимъ товаришамъ своимъ въ потребѣ безплатно помôчь въ наукахъ. За для браку фондôвъ не увзглядненo поданъ 5 учениковъ. Крôмъ того порѣшено на закупно учебниковъ до бібліотеки бурсовои жертвувати квоту 100 зр., а на одноразовй запомоги 50 зр.

Тихо безъ великого розголосу та рекламы сповняе товариство свою задачу. Маючи запевненый сталый доходъ рôчный въ приближеню 500 зр. зô свого фонду коренного (т. е. зъ реальности) и зъ якихъ такихъ добровôльныхъ датковъ нечисленнихъ своихъ добродѣевъ, може оно подати помôчь тамъ, де показуєсь доконечна потреба, помôчь, на скôлько выказавъ досвѣдъ, о много кориснѣйшу

Шовкôвницѣ й рыбы.

Гумореска — В. Струпежницкого.

(Дальше.)

— Выбачте, вуйку, що я вчера скривдивъ ваше багно. — Такъ заговоривъ я до вуйка, котрого здыбавъ въ призначенôй для шовкôвниць комнатѣ, вернувши о осьмôй годинѣ домôвъ.

— А видишь — сказавъ на то старикъ и заставивъ мене, помагати єму переносити усѣницѣ, що були призначенй на новый розплодокъ.

Вуйко и Маруся вышукували усѣницѣ, що не запали були доси на нѣяку изъ осьми слабостей, на якй шовкôвницѣ западають; подавали менѣ, а я переносивъ ихъ у призначени на се передѣлки.

При тôмъ поясняв менѣ вуйко, якъ васклеплюють ся усѣницѣ, якъ выклюваютъ ся мотылѣ, и що самиця вносить триста до пятьсотъ яечокъ. Я однымъ ухомъ слухавъ а другимъ выпускавъ, бо мои гадки блукали десь понадъ рѣкою.

— А то злодюги тй усѣницѣ — вôдозвавъ ся вуйко.

Я лише що хотѣвъ на то сказати „то бо й є“, коли въ моѣмъ мозку зродила ся якась оригінальна гадка. А може бы рыба тамъ въ долинѣ въ рѣцѣ появила ся — на сй усѣницѣ?

Вôдъ тои хвилѣ не було вже менѣ спокôйнои годины. Та гадка, що рыба може ловити ся на усѣницю мого вуйка, точила мое нутро, якъ та пекуча отруя. Она то й заставила мене зробити пробу.

Але коли я собѣ погадавъ, що мусѣвъ бы — скажѣмъ такъ „выносити“ вуйковы єго усѣницѣ, хочь на то єсть ще лѣпше слово, то менѣ стало якось совѣстно. Въ моѣй души мусѣла вôдбути ся борба; статочнѣйша часть мого „я“ радила менѣ не робити пробы, але пристрасть до ловленя рыбъ заставляла спробовати.

На жаль пôзнавъ я на третый день, що гôрша сторона моихъ розважань — взяла верхъ та приглушила статочный голосъ. Коли промѣнѣ сходячого сонця вкрадало ся крôзь щѣлины у вôконницяхъ до комнаты шовкôвниковъ, закравъ ся и я зъ нимъ дверми. Взявъ три на розплодокъ призначенй усѣницѣ и призначивъ ихъ на принаду... сховавъ въ коробочку... и далѣ по снѣданю до рѣки.

Вôдъ тои крадежи стало менѣ дуже важко на серци — за кожду усѣницю почувъ я на собѣ що найменше тягаръ одного цлового сотнара — отже разомъ шѣсть сотнарôвъ. Совѣсть не давала менѣ спокою. На рѣцѣ розпустивъ я наймôцнѣйшій мотузокъ и засиливъ на гачокъ одну усѣницю, закинувъ на плесо и жду. За кôлька хвиль чую, якъ щось сѣпнуло за поплавець, на котрôмъ бувъ корокъ и вôнъ щезъ наразъ у водѣ. Вытягаю чимъ скорше вудку зъ воды и чую, що єѣ учепило ся щось тяжкого та суне ся десь тамъ глубоко у водѣ... Вытягаю, а то коропъ, що важить що найменше якихъ вôсѣмь фунтôвъ.

Я лише окомъ кинувъ на того коропа, а мôй внутрѣшный голосъ, — голосъ моєи совѣсти вже й притихъ.

На другу усѣницю зловила ся пôдуства, въ шѣсть фунтôвъ ваги — третю усѣницю я вкинувъ въ рѣку рыбамъ на принаду — зложивъ добычу въ сѣть и бѣжу домôвъ.

Вуйко и Маруся стоять на обôйстю.

— Адѣтъ — кажу и показую рыбы.

Вуйко лишь плеснувъ въ долонѣ и здивований дивить ся на мою велику добычу.

— Хлопче, то не може бути, щобъ ты зловивъ тй рыбы на вудку!

— Богъ ми, що зловивъ, — кажу и урочисто пôдношу руку до неба.

— Не вѣрте єму, дѣдуню, вôнъ купивъ ихъ въ горѣ коло млына, — каже злобно Маруся.

— Не йдешь ты, сороко, — кажу и бѣжу за Марусею, щобъ вхопити єѣ за чорну якъ вуголь косу.

Она вôдскакуе набôкъ и пôдозрѣвае мене далѣ.

— За фунтъ тои добычѣ заплативъ ты що найменше трицять крейцарôвъ, що, може нѣ?

— Марусе! — кажу вже лихій. — Вуйку щобы васъ переконати, що я ихъ зловивъ

и шаршу, нѣжь отвираючи „бурсу", котра, позбавлена тогдѣ доходу зъ реальности, мусѣла бы питомцѣвъ своихъ прокормлювати хиба „надѣею", що хтось змилосердить ся та пришле якій корець бараболѣ. Совѣстный доглядъ, якій ведуть професоры ґімназіи, будучй заразомъ членами выдѣлу, надъ поводенємъ въ наукахъ стіпендистôвъ товариства дає поруку, що грôшь, жертвованый на ихъ образоване, не йде марно. Сама обава утраты запомоги або здержаня черезъ кôлька мѣсяцѣвъ выплаты еѣ — єсть такожь сильною заохотою до вытревалои и систематичнои пильности въ наукахъ.

Що дѣйстно товариствомъ тымъ опѣкує ся лишь малый кружокъ земляковъ, а охрестность Стрыйщины надто байдужно вôдносить ся до него, свѣдчить дуже скупе число членôвъ и велика посуха на добровôльнй датки. Вôдъ початку 1892 р. по кôнець серпня вплынули лише слѣдуючй датки: 1. Братство цевковне старше и молодше зъ Добрянъ и Добрôвлянъ, єдиный сталый нашь добродѣй, 10 зр. 50 кр. 2. Торговля пп. Лехицкого и Костиркевича 15 зр. 3. Вп. Ст. Трухимъ властитель Семерôвки 20 зр. 4. Вп. о. Валявскій зъ Тейсарова 10 зр. 5. Вп. о. М. Колесса зъ Струтина выжного вôдъ себе и Братства церк. 3 зр. 50 кр. 6. Вп. о. Шуховскій зъ Братковець 3 зр. 7. Д-ръ Олесницкій зô Стрыя 1 зр. 8. Проф. Ив. Вахнянинъ и. о Федусевичъ зô Стрыя на рахунокъ вкладки по 50 кр. 9. Вп. о. Гриневецкій зъ Мельнича 4 зр. 10. Вп. Вол. Гузаръ зъ Золотого Потока 2 зр. 11. Ив. Зарицкій ученикъ VII клясы 1 зр. 12) Директоръ ґімназіи д-ръ Петеленцъ вôдъ добродѣя молодежи, не бажаючого выявитя свого имени, 6 зр. 35 кр. 13. Х. У. 20 кр. Отже вплынуло добровôльными датками всего 77 зр. 55 кр., а зъ того 51 зр. 5 кр. вôдъ посторонныхъ людей.

На нинѣ скликавъ выдѣлъ звычайнй загальнй зборы товариства.

Переглядъ політичный.

Є. Вел. Цѣсарь буде въ понедѣлокъ дня 3 жовтня принимати членôвъ спôльныхъ Делеґацій, насампередъ австрійскихъ а вôдтакъ угорскихъ. Въ недѣлю поѣде Монархъ до Будапешту и верне назадъ ажь 8 жовтня, бо вже 11 жовтня мае приѣхати нѣмецкій цѣсарь.

Зъ Берлина доносять, що гостина нѣмецкого цѣсаря у Вѣдни буде мати чисто приватный характеръ и потягне ся черезъ 4 днѣ. Вôдбудуть ся такожь два польованя дворскй въ околици Вѣдня.

После Pol. Corr. не потягне послѣдна нота россійска до Порты нѣякихъ наслѣдкôвъ за собою. Россія хотѣла тымъ актомъ показати лишь формально свое невдоволене зъ поступованя Туреччины супротивъ Болґаріи. Зъ другои стороны кажуть знову, що Туреччина мае вôдповѣсти на ту ноту Россіи, що султанови вôльно чей поступати зъ пôдданымъ собѣ краемъ, якъ єму хоче ся.

Новинки.

Львôвъ дня 29 вересня.

— **Назначене аматорске представлене въ Жовквѣ** драмы Ибзена „Ворогъ народу" не вôдбуде ся задля того, що въ околици Жовквы панує червôнка. Всѣ информаціи, котрыхъ удѣлено интересованымъ листовно або устно, стають ся безпредметовыми.

— **Нова церковь.** Дня 20 вересня, въ свято Рождества Пресв. Богородицѣ, вôдбуло ся въ Балучинѣ въ золочѣвскôмъ пов. величаве посвячене новои величавои церкви и приходского дому. Чину посвяченя довершивъ самъ Є. Е. Митрополитъ въ присутности численного духовеньства, интеліґенціѣ и тысячѣвъ народу, що зôбравъ ся навѣть зъ подальшихъ сторôнъ. Ново збудована церковь зъ твердого матеріялу, въ чисто всхôднôмъ стилю, о трехъ баняхъ покрыта бѣлою бляхою, могла бы смѣло заняти мѣсце и въ столици. Будову провадивъ п. Ланцуцкій, будôвничій зъ Сѣнявы. Вôнъ въ окрузѣ золочѣвскôмъ и перемышляньскôмъ побудувавъ уже кôльканацять церквей, котрй вôдзначають ся красою и чистымъ рускимъ стилемъ.

— **Якъ обходили празникъ у Вороблевичахъ?** На Рождество Пресв. Богородицѣ у Вороблевичахъ въ повѣтѣ дрогобицкôмъ бувае празникъ. Здавалось бы, празникъ той звычайный собѣ, якъ всюды: велика вôдправа въ церквѣ, дома пироги.... а у Вороблевичахъ оно не такъ. Тамъ по торжествѣ церковнôмъ вôдбувае ся коршемне. Парубки зъ сусѣдныхъ селъ забавляють ся охочо при горѣвцѣ и запившись розпочинають вôдтакъ кроваву бійку. Такъ то було и сего празника. Вороблевицкй парубки посварились зъ парубками изъ Рабчичь. Вороблевицкй парубки прогнали рабчицкихъ, зъ котрыхъ оденъ, больше запитый, не мôгъ утѣкати, тай упавъ жертвою запитои товпы, котра побила єго до „пôвъ смерти", а кинувши пôдъ церковь, повернула зъ тріюмфомъ до коршмы, розповѣдаючи о своимъ геройствѣ. Старй, менше запитй прийшли пôдъ церковь, а знайшовши нещастного безъ ознакъ житя въ калужи крови, принесли єго до коршмы. Тутъ показало ся, що нещастному грозить утрата житя черезъ надмѣрный вôдплывъ крови зъ трехъ ранъ въ головѣ. Чи вже нема тамъ кому пôдчасъ празника ладу удержати, коли тамъ люде якъ — най не кажемо? А може бы лѣпше не обходити празника, коли на нѣмъ больше грѣха якъ хвалы Божои.

— **Испытъ одноробчныхъ охотникôвъ пѣхоты Х-го корпуса** зачавъ ся въ Перемышли дня 16 и тревавъ до 23 вересня. До испыту зголосило ся 42 охотникôвъ, мѣжь тыми оденъ капраль, будучій теперь шѣсть лѣтъ въ резервѣ. Испытъ здало 33, мѣжь тыми два зъ вôдзначенємъ.— Испытъ одноречныхъ охотникôвъ 11 див. пѣхоты скôнчивъ ся тыми днями. До испыту приступило 50 охотникôвъ, а здало 47, оденъ занедужавъ. Отже пятьохъ буде служити другій рôкъ.

— **Въ Бориславѣ** погибъ сими днями робôтникъ Иванъ Данієль въ наслѣдокъ одушеня газами, въ закопѣ, належачôмъ до галицкого банку кредитового, а арендованôмъ жидôвскою спôлкою.

— **Воздушна труба.** Въ Енцованѣ пôдъ Литомерицями въ Чехіи була буря и пôдчасъ неи воздушна труба вхопила зъ поля вôзъ наладованый бураками, зъ кôньми и вôзникомъ, пôднесла все разомъ въ гору и кинула о кôлькасотъ крокôвъ дальше. Вôзникови нѣчо не стало ся, але конѣ покалѣчили ся.

— **Женьска ґімназія** буде отворена у Вѣдни вôдъ дня 10 жовтня с. р. Задачею тои ґімназіѣ, такъ само якъ мужескихъ ґімназій, єсть: дати змогу дѣвчатамъ слухати выкладôвъ на университетѣ. Ґімназія тая обнимає лише 6 клясъ, а мимо того въ нѣй мають за той часъ навчити всѣхъ предметôвъ такъ, якъ въ мужескихъ ґімназіяхъ за 8 лѣтъ. Греки зачнуть ся учити вже въ другôй клясѣ. Дотеперь зголосило ся зже 41 учениць. Оплата шкôльна вôдъ кождои выносить 15 зр. мѣсячно, а дѣвчата зъ провінціи за 50 зр. можуть дôстати цѣле удержане въ однôмъ институтѣ. Вô Львовѣ носять ся такожь зъ замѣромъ заложеня женьскои ґімназіѣ.

— **Убійство.** Въ селѣ Боратинѣ въ сокальскôмъ два сусѣды Гершь Розенґартъ и Ясько Диновскій выарендували садъ зъ черешнями жидови зъ Крестинополя Шаи Литманови, але вôнъ самъ не стерѣгъ саду, лише сынъ єго и другій жидокъ Яковъ Вольфъ Райманъ. Одного вечера въ лѣтѣ три паробки: Семенъ Диновскій, Бойчукъ и Палюшиньскій пôшли пôдъ черешню Диновского и хотѣли нарвати ягôдъ. Тогды тй два жидки выскочили зъ колами и Семена Диновского ударили такъ сильно въ голову, що той лише крикнувъ: „Василю, ратуй!" и безъ памяти упавъ на землю. Другй паробки утекли, на помôчь нѣхто не прийшовъ. Тогды жидки кинулись ще разъ на Семена и такъ єго побили, що той на другий день померъ. Громадяне повытовкали за то жидамъ вôкна, ажь жандармы прийшли. А жидкôвъ ледви вôдшайдено та заперто у вязницю.

то принесу ще й по полудни свѣжу рыбу и завтра такожь.

— Дуже добре — каже Маруся далѣ, але по полудни мы пôдемо зъ тобою до рѣки, щобъ и мы тежь переконали ся.

— Казала Феся, що обôйде ся — замѣчаю живо и трохи не въ пору.

— Зловивъ ся, зловивъ, — кричить урадована Маруся и скаче при тôмъ немовь вальця танцює. — Вôнъ не хоче, щобъ мы бачили, якъ вôнъ торгує, якъ вôнъ ловить рыбу.

— Чомубъ намъ не пôти зъ тобою? — пытає зъ выразнымъ пôдозрѣнємъ вуйко, вôнъ ставъ и собѣ за Марусею недовѣряти.

Що тутъ робити? Я обернувъ заразъ, якъ то кажуть, кота хвостомъ. Чому—кажу— хочу самъ ловити рыбу? Бо, абы щось зловити, потребую чверть годины повного спокою, а Маруся не зможе пятнацять мінутъ тихо всидѣти.

— А якъ таки всиджу?

— То можешь ити зô мною.

— Отже згода — закôнчивъ вуйко.

На обѣдѣ попоѣли мы смачно знаменито приправленои рыбы, особливожь вуйко, котрый за рыбою ажь пропадає.

— А на яку то надку ловивъ ты ту рыбу? — пытає вуйко.

— На штучну усѣницю — вôдповѣдаю по правдѣ, вымавляючи слово „штучну" зъ притискомъ.

При першôй лѣпшôй нагодѣ я выкравъ ся зъ хаты — и три товстй усеницѣ були знову въ моѣй коробчинѣ.

О третôй годинѣ по полудни станули насъ трое надъ рѣкою. На першу вудку заложивъ я для принады штучну усѣницю и закинувъ у воду.

— Глядѣть на поплавець, а я приладжу тымчасомъ вудку для вуйка.

Пôдчасъ коли мôй сердечный вуйко и весела Маруся стояли вліпивши очи въ поплавець, я вôдôйшовъ кôлька крокôвъ набôкъ, привязавъ до лѣски шнурокъ, настромивъ нишкомъ на гачикъ товсту усѣницю, закинувъ еѣ на воду и попросивъ вôдтакъ вуйка, щобъ перенявъ мою вудку, не вытягаючи еѣ однакъ зъ воды.

Приставъ на те добродушный и присѣвъ на березѣ. Я повернувъ до Марусѣ. Не далѣ якъ въ чверть годины бачу, що вуйко пробує осторожно вставати... потомъ сѣпає нагло вудку и кличе урадованый:

— Попавъ ся ты менѣ въ руки, драбуго! — и вытягає трохи не пятифунтового коропа.

На лици старенького малювала ся майже дитиняча радôсть.

Прибѣгла Маруся и зъ радости ажь пôдскакувала докола коропа, що кидавъ собою по травѣ.

Ой, колибъ то старенькій такъ знавъ, що зловивъ коропа на свою власну усѣницю! Тогды певно густй хмары вкрылибъ се всмѣхнуте лице, а зъ тыхъ хмаръ посыпались бы громы — на мене.

Пообвиваши шнурки докола лѣсокъ, вертали мы домôвъ.

Маруся, що несла коропа, больше скакала, якъ ишла. Вуйко затиравъ руки вдоволеный, а я йшовъ — за ними сумный.

Сумный лягъ я того вечера спати, бо коли розважив свôй скрытый поступокъ, я познавъ, що на дѣлѣ одуривъ тыхъ двое щирыхъ людей — и я заснувъ зъ тымъ болестнымъ переконанємъ, що въ мене є великій талантъ на справного дурисвѣта.

Слѣдуючихъ днѣвъ навѣдувавъ ся я пару разôвъ до вуйковыхъ усѣниць, але й за те знаменито заосмотрювавъ кухню въ рыбы. За кожду пару усѣниць — що найменше одного коропа — се справдѣ не зла замѣна. Не вдоволѣ набирало ся въ хатѣ тôлько рыбъ, що и зъѣсти було годѣ. До помочи запросивъ вуйко панъ-отця и учителя. Послѣдный поравъ ся завсѣгды такъ чисто коло мыски, що на нѣй нѣчого не лишало ся, хочьбы прийшлось єму навѣть заживати рыбу въ першу лѣпшу знамениту вступну статю и нести еѣ домôвъ пôдъ полою своеи довгои бурои сукманы.

Тымчасомъ стали ся двѣ подѣѣ: насамперѣдъ то, що на свѣжôмъ воздусѣ щезла моя нервова недуга, а вôдтакъ, що вуйкôвъ песъ, Вулканъ, забувъ свою стрѣчу зъ моимъ парасолемъ (якъ и я зô своеи стороны забувъ єго стрѣчу зъ моею торбою), и ставъ

— **Зъ любови.** Въ Новôмъ Болеславѣ въ Чехіи полюбивъ Омелянъ Кольманъ доньку богатого рѣзника и хотѣвъ зъ нею женити ся. Мати була рада женихови, але батько сказавъ, що за офіцира доньки не выдасть. Передъ кôлькома днями донька рѣзника убрала ся въ що найкрасшу одежу и сказала, що иде до церкви. Тымчасомъ она вже й не вернула. Кольманъ мавъ пôдъ своимъ доворомъ маґазинъ пороху. Тамъ пôшовъ вôнъ зо своею любкою, застрѣливъ еѣ и себе.

— **Розбоѣ у вѣденьскихъ годинникарѣвъ.** Своего часу доносили мы, що якійсь розбôйникъ напавъ бувъ у Вѣдни на властилельку складу золотыхъ рѣчей и годинникôвъ, вдовицю по годинникарю Сотолятъ, та приголомшивши еѣ забравъ изъ складу богато дорогихъ рѣчей и щезъ безъ слѣду. Недавно тому лучивъ ся такій самый розбôй. Дня 16 с. м. напавъ бувъ также якійсь невыслѣдженый доси злочинець на складъ годинникаря Штолле у Фінфгаввѣ въ саме полудне. Штоллього не було тогды въ склепѣ, бо пôшовъ бувъ на обѣдъ, таки въ тôмъ самôмъ домѣ, а въ склепѣ лишивъ свого помôчника Ив. Ляммеля. Тогды зайшовъ до склепу якійсь розбôйникъ и, хочь то було въ бѣлый день та при улици, на котрôй есть дуже великій рухъ, вдаривъ Ляммеля кôлька разôвъ сокирою по головѣ, такъ, що нещасному ажь мозокъ выскочивъ, и тогды забравъ богато золотыхъ ланцушкôвъ и годинникôвъ та щезъ безъ слѣду. Але що пе передъ сими двома нападами бувъ оденъ такій самый на золотника Шіца, котрого злочинець убивъ, а зрабованѣ рѣчи вôднайдено вôдтакъ въ Будапештѣ, де вôнъ ихъ продавъ, то вѣденьска поліція по послѣднôмъ выпадку кинулась заразъ до Будапешту и стала за злочинцемъ розвѣдувати. И дѣйстно заразъ на другій день т. е. 17 с. м. показало ся, що злочинець заставивъ тамъ ланцушки у якогось Мангаймера. Злочинця однакожь таки не можна було вôдшукати. Ажь ось позавчера приѣхавъ бувъ до Прешбурґа якійсь чоловѣкъ именемъ Семередій Алойсій зъ якимись двома другими людьми, зайшовъ бувъ до одного зъ тамошныхъ золотникôвъ и очевидно мавъ на думцѣ якійсь розбôй, бо звернувъ на себе пôдозрѣнє золотника. Той давъ заразъ знати до поліціѣ и Семередіого арештовано. Коли его привели на поліцію, вôнъ выймивъ бритву и пôдрѣзавъ собѣ горло такъ, що заразъ упавъ трупомъ. Деякѣ ознаки показували, що Семередій допустивъ ся розбою у годинникаря Штоллього у Вѣдни и длятого заразъ выѣхала до Прешбурґа комісія зъ Вѣдни а въ Будапешту покликали Мангаймера, щобы вôнъ розпôзнавъ, чи то той самъ чоловѣкъ, що заставлявъ у него золотѣ ланцушки. Показало ся, що то дѣйстно той самъ и що то вôнъ допустивъ ся бувъ розбою у вдовицѣ Сотоляръ. Въ Будапештѣ арештовано ще якусь рѣзничку, у котрои Семередій перебувавъ, бо есть пôдозрѣнє, що она стояла зъ нимъ въ спôлцѣ и що сторожили, коли вôнъ пускавъ ся на розбôй.

— **Нападъ на поѣздъ зелѣзничій.** Зъ Ростова надъ Дономъ телеграфують: Узброена шайка опришкôвъ напала на поѣздъ зелѣзничій, що ѣхавъ зъ Ростова, зранила смертельно пôсланця касы зелѣзничои, зрабувала ему 5000 рублѣвъ, зранила машиніста и одного техніка.

— **Найстарша рукопись.** Передъ двома роками вôдкрывъ индійскій поручникъ Боверъ дуже давну рукопись. Она находила ся въ дуже добре замкненôмъ сховку пôдъ памятникомъ хиньского божка Буды, высокимъ на 60 стôпъ, недалеко Кухару въ хиньскôмъ Туркестанѣ. Рукопись тая написана на березовôй корѣ и мае 55 сторôнъ. Правительство индійске и бенґальске дало розслѣдити тую рукопись, перетолкувати и выдати ученому дрови Гернле. Теперь „азійске товариство“ въ Бенґалю выдало книжку о тôмъ. Рукопись названо — рукописею Бовера. Она написана стародавнымъ языкомъ, що зве ся санскритъ, въ нарѣчію Ґупта. А написана она 525 лѣтъ передъ Христомъ, отже звышь 2400 лѣтъ тому. Въ тôй рукописи поданѣ рецепты на лѣки, присловя и одна история религійна. Дръ Гернле каже, що въ Бенґалю до нинѣшного дня лѣчать пôсля тыхъ рецептъ, такъ ихъ собѣ люде затямили. Теперь вôдфотоґрафують тую рукопись и всѣ вченѣ будуть могли слѣдити, якъ люде писали въ такѣ давнѣ часы. Ажь якось дивно чоловѣкови, коли мае передъ собою письмо зъ передъ 2400 лѣтъ.

Штука, наука и література.

— **Ч. 17. Зоря** мѣстить оповѣданє изъ 1001 ночи „Слѣпцѣ“ въ перекладѣ зъ арабского — А. Кримского; — про Григорія Квѣтку — В. Чайченка; — Бонзы т. е. монахи буддійскѣ при святыни Зуба Будды зъ образкомъ; — пригоды ловецкѣ въ полудневôй Африцѣ; — Въ день празника — Т. Яницкого; Орачь и лицарь; Нагорода за милосердє; кôлька стихôвъ и научныхъ замѣтокъ.

Всячина.

Выбиванє новыхъ грошей. Вѣденьска монетарня приготовилась вже такъ, що найдальше за двѣ, три недѣлѣ буде могла розпочати выбиванє новыхъ грошей, хочь не всѣ роды новыхъ монетъ буде вôдъ разу выбивати. До того треба буде бодай пôвъ року, абы монетарня могла вôдповѣдно приладитись; але що держава хотѣла скорше розпочати выбиванє, то поки що прилагоджено монетарню провізорично. Замѣсть двохъ старыхъ машинъ паровыхъ, уставлено тымчасомъ одну о силѣ 30 до 40 коней и она порушае всѣ машины. Сю льокомобілю уставлено ще тамтого тыждня и вже выбивають нею левантійскѣ талярны, котрѣ замовлено изъ заграницѣ въ великôмъ числѣ. Велика льокомобіля о силѣ 100 коней, котра буде порушати всѣ машины въ монетарни, буде уставлена ажь по Новôмъ роцѣ; она теперь ще не готова. Тота машина буде выбивати рôчно бôльше якъ 200 міліонôвъ коронъ новыми монетами, и такъ до двохъ трохъ лѣтъ не лише выбье всѣ грошѣ, якѣ потрѣбнѣ для заведеня новои валюты, але буде могла заспокоити й всѣ приватнѣ замовленя.

За двѣ або три недѣлѣ, якъ сказано розпôчне ся выбиванє новыхъ грошей. Насампередъ буде выбивати ся часть нікльовыхъ грошей и то тому, що при тыхъ грошахъ не буде великого заходу, бо не треба буде выбивати насамперёдъ плытокъ, позаякъ тота фабрика, що обовязала ся доставити нікль, взяла на себе доставляти его вже въ готовыхъ, круглыхъ плыткахъ, такъ, що монетарня буде потребувала выбити на нихъ лишь напись. Кільо ніклю платить ся теперь по 5 зр. Въ послѣднихъ дняхъ выбито вже навѣть на пробу штуки по 20 сотикôвъ и они выйшли дуже красно. Въ бôльшôй масѣ будуть они выбивати ся ажь около 15 жовтня. Заразъ по тôмъ будуть выбивати на пробу золотѣ короны, а пôдъ конець жовтня розпôчне ся выбиванє золотыхъ штукъ по 20 коронъ. Тѣ грошѣ будуть выбивати ся поки що лишь для австро-угорского банку, бо той банкъ зложивъ въ монетарни на 10 міліонôвъ золота въ штабахъ, зъ котрыхъ треба въ якъ найкоротшôмъ часѣ выбити грошѣ. Вôдтакъ буде й правительство перебивати часть своихъ грошей якѣ мае на складѣ въ касахъ. Наконець схотять ще й приватнѣ люде давати собѣ выбивати новѣ грошѣ, особливо всѣлякѣ конторы вымѣны, бо будуть ними робити добрѣ интересы, продаючи ихъ на дарунки на Святый вечеръ та на Новый рôкъ.

Наконець розпôчне ся ще сего року выбиванє срѣбныхъ коронъ, щобы одиницю новои валюты — корону — выбити якъ найскорше. До того ужие ся передовсѣмъ „таляры звязковѣ“ (Vereinsthaler), якѣ стягнено зъ цѣвтни сего року зъ Нѣмечины, и тѣ запасы срѣбла, якѣ скарбъ мае теперь. Пôзнѣйше будуть перебивати ся и тѣ срѣбнѣ грошѣ, якѣ мають стягнути ся до кôнця сего року. Заразъ по тôмъ выдасть правительство розпорядженє, що мають стягнути ся теперѣшнѣ срѣбнѣ грошѣ, штуки по 2 зр. и чверть-риньскѣ, сѣ послѣднѣ головно длятого, що срѣбнѣ короны будуть зовсѣмъ подобнѣ до чвертьриньскихъ и такъ само великѣ, та длятого не можуть курсувати рôвночасно побôчь себе. Выбиванє бронзовыхъ сотикôвъ, штука по 1 и 2 сотики, розпôчнесь значно пôзнѣйше. На разѣ не буде монетарня сама выбивати бронзовыхъ плытокъ, лишь та фабрика, котра пôдоймесь доставляти бронзу, а що достава бронзу мае розпочати ся ажь 10 сѣчня 1893 р., то вырѣзуванє плытокъ може розпочати ся ажь пôдъ конець сѣчня або въ початкомъ лютого, черезъ що очевидно мусить опôзнити ся и само выбиванє бронзовыхъ монетъ.

Телеграмы.

Зальцбурґъ 29 вересня. Сесію соймову продовжено ажь до 10 жовтня.

Будапештъ 29 вересня. Вчера занедужало тутъ двое людей на холерину; ихъ перенесено заразъ до баракôвъ холеричныхъ.

Римъ 29 вересня. Декретомъ королевскимъ закрыто вчера парляментъ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôзниця вôдъ середноевропейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзници 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѣ и пôдчеркненѣ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Надôслане.

ся моимъ вѣрнымъ товаришемъ. Вôнъ не опускавъ мене цѣлыми днями, ба навѣть вôдказувавъ собѣ своеи колишнои приемности — выпадати зъ пова воротъ на прохожихъ — щобъ лишь ходити зо мною до рѣки.

Черезъ три тыждни окрадавъ я святу обитель шовкôвниковъ, поки вуйко въ конци не ставъ примѣчати, що усѣнниць замѣтно стае менше.

Роздумуючи, що тому за причина, кивавъ вôнъ лишь своею сивою головою а Маруся кивала и собѣ своею чорноволосою.

Выпытували челядь — надармо. Въ мене ворушила ся часами совѣсть — той неспокôйный пôдповѣдачь шептавъ менѣ безнастанно, що цѣла та історія може ще лихо скôнчитись.

Але ловля рыбъ, що стала въ мене пристрастію, приглушувала голосъ совѣсти, а то тымъ лекше, що кожда моя добыча робила вуйкови втѣху. Неразъ, коли попоѣсть собѣ въ смакъ рыбы и попе еѣ добрымъ винцемъ, каже до мене:

— Зъ тебе якійсь чортъ, чи що хлопче, ты щось вдѣявъ рыбамъ! Пôди но завтра знову!

Вôдтакъ поклепавъ мене своею чесною рукою по плечи, зъ котрого выростае тота нечесна рука, що менѣ, найбôльшому душегубцеви его усѣнниць, менѣ, що пôсля свого власного суду заслугувавъ на...

(Дальше буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Кречковскій

ИНСЕРАТЫ.

З друкарнѣ В. Левицкого, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.